

Ljubavna
LUTRIJA

Keti Hopkins

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

*Veliko hvala Brendi Gardner, Melisi Pejti
i fenomenalnom timu u Pikadiliju. I hvala, kao
i uvek, Stivu Laveringu na svojoj pomoći i podršci,
naročito na tome što je išao sa mnom na sve
lokacije koje se spominju u knjizi i fotografisao ih.*

Pozdrav svim mojim
kolegama čudacima

„*Počeo je letnji raspust!*“, pevala sam stojeći između sedišta u prednjem delu autobusa i mahala rukama u vazduhu kao da sam na rok koncertu.

„*Pooooooooočeo je letnji raspust!*“, odjeknuo je odgovor polovine putnika u autobusu, pa i mojih drugara, Lije, Ket, Skvidža i Meka, koji su sedeli pozadi. Čak nam se i gospodin Maki, vozač autobusa, sa zadovoljstvom pridružio. On je obično pravi namćor i odavno bi me već zamolio da sednem i umuknem da je to želeo. Očigledno se i on radovao predstojećem raspustu koliko i mi. U pevanju nam se nisu pridružili stariji penzioneri koji su se vraćali iz kupovine iz Torpointa. Većina se krotko smešila i kolutala očima kada bi im se pogledi

sreli, što je značilo „Ooooo, današnja omladina! Kakvi li su samo?! I slažeš li se da bi lepo bilo kada bi ućutali?“

Skvidž i Mek raspustili su se nekoliko nedelja pre nas jer su išli u jedanaesti razred pa su morali da polažu maturu, a Ket, Lija i ja upravo smo završile deveti razred. Ali danas smo svi morali da dođemo u školu, jer je direktorka, gospođa Piterson, zahtevala da svi budu prisutni poslednjeg dana da uredimo školu, vratimo knjige u biblioteku i tako dalje.

„Šest nedelja ne moramo da idemo na časove“, rekla je Ket smešeći se dok sam išla prolazom u stražnji deo i spustila se pored nje, kada sam završila sa nastupom. „Ne moramo da radimo domaći. Ne moramo da ustajemo rano ujutru. Jupiii-jaa-juhu. Život ne može biti bolji.“

„Čitavih šest nedelja možemo da se družimo na plaži Vitsend“, rekla sam, „i merkamo talentovane turiste. Krajem jula održava se festival u Mejkeru, koji će okupiti masu ljudi, a pre toga uživanje na suncu, u moru i kupovini. Moram izgledati savršeno za festival, pa ću morati da pronađem odgovarajuću odeću.“

Na festival dolaze umetnici iz čitave zemlje, a ove godine trebalo je da i ja, kao umetnik, nastupim. Nisam mogla da dočekam. Za mene će to biti vrhunac leta jer se, ma koliko se radovala raspustu, jedan deo mene užasavao nadolazećih nedelja. Nameravala sam da provedem što je moguće više vremena napolju, daleko od kuće i neprijatne atmosfere i napetih odnosa

koji su u poslednje vreme vladali između mojih roditelja. Njihovo neprestano koškanje bacalo me je u bedak. Razmišljala sam da ne bi trebalo da mi bude preterano teško da mnogo izlazim jer većina ljudi ovde uglavnom leti to i radi – odlaze na vožnju brodom, plivanje, sunčanje, surfovanje, pešačenje, piknike. Oblast u kojoj živimo se zove poluostrvo Rejm; nalazi se u Kornvolu i od maja do septembra preplavljeno je turistima. To je pravo osveženje za nas lokalce jer preostali deo godine grad podseća na grad duhova. Lep je i slikovit, ali pust. Svi znaju svačija posla i šire priče unaokolo jer nemaju šta drugo da rade. Leto znači da će kroz grad proći sveža krv. Nova lica. I, nadajmo se, mnogo novih momaka.

„I neka slavlje počne večeras“, rekao je Skvidž koji je sedeo sa moje leve strane, pored Lije. „Pozdrav svim mojim kolegama čudacima! Ja, samoproklamovani kralj Rejma, nalažem vam sledeće: idite kući. Otarasite se ranaca, školskih tašni i slično. Od srca vam i najsrdačnije preporučujem da ih ćušnete pod krevet gde će do septembra skupljati prašinu. Sperite sa sebe svaki trag učionice i dođite u moje dvorište na prvi roštilj ovog raspusta, za kojim će uslediti gledanje di-vi-dija. Imam film *Veštica iz Blera*...“

„Sjajno“, prekinuo ga je Mek. „Gledao sam ga, ali mi ne smeta da ga gledam ponovo. Dobar je to film, strašan, o gomili klinaca koji jedne noći odu u šumu,

a zatim, uuuuuuu... jedan po jedan počnu da nestaju...“

„O, ne“, zaječala je Lija, „mrzim horor filmove.“

„I ja“, rekla je Ket. „Beka, ti bi mogla pred nama da izvedeš pesmu koju si pripremila za festival. Znaš li šta ćeš pevati?“

„Nisam sigurna. Uvežbavala sam nekoliko različitih pesama, ali mislim da ću pevati neku od svojih“, odgovorila sam.

Svi su na nekoliko trenutaka ućutali. Znam da svi moji drugari misle da imam lep glas, ali ne cene me previše kao tekstopisca, znam da je tako. Možda sam u prošlosti i napisala pokoji ćorak, ali pokazaću ja njima. Jednog dana ću napisati nešto da će se raspametiti.

„Aha...uh... to bi bilo sjajno“, rekla je Ket. „Ali možda bi trebalo da ipak uzmeš i druge opcije u razmatranje u ovoj fazi, šta misliš? Ali voleli bismo da čujemo šta si do sada napisala.“

„Možemo li *zatim* da gledamo *Vešticu iz Blera?*“, upitao je Mek.

„O neeeee“, rekla je Lija. „Hajde da samo slušamo Beku kako peva. To je mnogo lepše.“

„Ne brini“, rekao je Skvidž. „Držaću te za ruku. Biće sjajno. Malo klope, po koja pesma naše lokalne pevačke zvezde, a zatim film. Domaćin – a to sam ja – će služiti kobasice i pasulj i uh... kobasice i pasulj. I možda hamburger, ako budete imali sreće. A možda će roštilj

pripremati moj tata, jer sam ja još pomalo van kondicije, ali biću tamo i služiću klop, ne možete više od toga tražiti.“

Skvidž je početkom juna doživeo nezgodu u kojoj je oboren sa bicikla i povredio je ruku i slomio nogu. Oporavlja se, ali još je na štakama dok mu ne skinu gips.

„Ja ću doneti sokove i čips“, rekla je Ket. „Tata je rekao da mogu da uzmem iz radnje.“

Ketin tata drži lokalnu prodavnicu mešovite robe i prodaje skoro pa sve. Počeo je kao bakaln, ali se zatim pošta zatvorila pa je počeo da prodaje poštanske marke. A zatim se zatvorila i cvečara pa je u radnju ubacio pokoju biljku, pakovanje semena i cvet. A zatim se zatvorila prodavnica zdrave hrane pa je počeo da prodaje organsko i zdravo povrće i voće. Ako nešto nema, dovoljno je samo to zatražiti, i nekoliko dana kasnije to će se pojaviti u radnji. Zadirkujemo ga govoreći mu kako polako počinje da preuzima svet – gradi carstvo.

„A ja ću doneti kraljevski desert“, rekla je Lija. „Mina ga baš u ovom trenutku priprema: tortu s kafom i bananama. Mljac.“

Mina je domaćica kod Aksfordovih. Lijin tata je Zak Aksford, bogata i slavna rok zvezda – ili je bar to bio osamdesetih, ali i dalje ima mnoštvo obožavalaca. Njihova kuća je sjajna. Zapravo, to i nije kuća – zove se Barton hol i toliko je velika da više liči na hotel. Njihova porodica pobudila je silno uzbuđenje pre nekoliko

godina i mislim da je mnoštvo lokalaca brinulo da će njihovom spokojnom životu doći kraj i da će Aksfordovi biti strašno iritantni, i da će svake nedelje priređivati divlje žurke sa golim devojkama u bazenu i drogom, i da će se uopšteno „nositi kao manijaci“, što bi rekla gospođa Edwards iz kioska za prodaju ribe i krompira. Uopšte nisu takvi. Zapravo su veoma normalni, ako se izuzme poneka sjajna žurka.

„A ja ću dovući svoju božanstvenu personu“, rekao je Mek. „I mama je obećala da će nam napraviti čokoladnu tortu. Moju omiljenu.“

Mek je nedavno došao u grad. Ovde je tek nešto više od godinu dana, doselio se sa mamom i sestrom Džejd, kada su mu se roditelji razveli. Žive sa njegovom bakom u kući, koju izdaju kao pansion koji sada vodi njegova mama. Ona ima fenomenalan ukus. Sasvim u stilu časopisa *El dekorejšn*. Kada su živeli u Londonu, vodila je uspešnu catering kompaniju koja je radila za bogate i slavne i još ponekad malo kuva, premda, ako se izuzmu Aksfordovi, ljudi ovde nisu od onih što će organizovati otmene, privatne prijeme. Njegova mama pravila je najsočnije torte na svetu. Volela bih da moja mama ume dobro da kuva. Ne mogu da se setim kada je poslednji put napravila tortu. Mislim da je to bilo za moj deveti rođendan. Otada kupuje torte u supermarketu, što je, pretpostavljam, u redu. Ali mi ponekad nedostaju trenuci kada smo zajedno pravile koru za

tortu, pa mi je dozvoljavala da oližem činiju i ubacim čokoladne bombonice u šlag.

„Ja ću doneti... ono što uspem da pronađem u frižideru“, rekla sam.

A to neće biti mnogo, pomislila sam dok sam zamišljala sadržaj naše kuhinje. Mama zarađuje za hleb u našoj porodici, tako da su kupovina i kućni poslovi u poslednje vreme pali na tatu. A on ne pokazuje baš mnogo talenta ni za jednu od te dve stvari. Nije da ne radi – radi on. Samo nema pravi posao i ne zarađuje mnogo. Piše roman, pa se nadam da će se on prodavati i da ćemo jednog dana biti bogati, ali do tada „oskudacija je“, kako bi to tata rekao imitirajući seljake. Zarađuje nešto malo od prodaje organskog povrća koje gaji u bašti, ali najveći deo novca mama zarađuje tako što predaje engleski kao strani jezik u Plimutu. Tatina verzija kupovine i pripreme obroka podrazumeva dostavu sa kuvanim povrćem iz bašte. Dostava je jedna od stvari koja ljuti mamu jer kaže da je to skupo. A tata joj kaže da barem povrće ne košta ništa. Stalno ostajemo bez nečega, kao na primer bez toalet-papira i sijalica – što je još jedna stvar koja ljuti mamu, a opet, nju ovih dana kao da sve ljuti. Jedna od mojih odluka za ovaj raspust jeste da pregledam sve ormariće u kuhinji i napravim spiskove i pomognem tati da se organizuje. Mislim da je mama mogla i malo više da mu pomogne u tom pogledu, ali ona kao da smatra da će, ako on

doživi neuspeh, ona zaraditi dodatne poene. Misle da ne znam da se ne slažu, ali nisam glupa. Ni gluva. Više ih ne čujem kako se smeju. I retko sada sede na kauču zagrljeni kao kada smo se tek doselili ovamo. Potajno brinem da bi se mogli razvesti. Koliko znam, niko još ništa nije rekao, ali gledala sam sapunice na televiziji. Prepoznajem znake.

Pogledala sam u Liju koja se sa Skvidžom nečemu smejala. Ponekad ne mogu da ne osetim ljubomoru, iako mi je ona jedna od najboljih drugarica. Ona ima sve. Najlepša je devojka koju sam ikada videla: visoka i vitka, sa dugačkom svetloplavom, gotovo belom, kosom i srebrnastoplavim očima. Ket mene i Liju zove Bela ruža i Crvena ruža, jer sam i ja visoka i imam dugu kosu, ali je moja crvena. Ticijan-crvena, kaže Mek. Ja kažem crvenkasto-plava. Mek tvrdi da je na meni najlepša moja kosa, da je kao svila. Nasledila sam je od mame. Mislim da je to jedino što nam je zajedničko, ako se izuzme činjenica da obe živimo sa tatom. Više sam likom na tatu jer smo oboje visoki i imamo plavo-zelene oči i velika usta. Lijina čitava porodica je lepa. Njena mama bila je model. Njena starija sestra, Star, sada je model u Londonu. Njen brat, Oli, koji je nasledio Zakovu tamnu kosu, takođe je veoma zgodan. A i njeni roditelji se tako lepo slažu. Silno bih želela da se moji i dalje slažu. Mnogo me to brine i ponekad, u poslednje vreme, ne ide mi se kući zbog svađa, ili, još gore,

one užasne tišine koja je mnogo glasnija od bilo koje ljutite reči. Ponekad poželim da nisam jedinica da bih mogla o tome da razgovaram sa bratom ili sestrom. Takođe bih volela da imamo domaćicu, kao Aksfordovi. Bilo bi genijalno da me, kada se vratim kući uveče, čeka kuvana večera, a možda bi to sprečilo i neke od glupih svađa... Da, to je to. Potrebna nam je domaćica da se brine o nama. Reći ću to tati čim dođem kući.

„Šta ko radi sutra?“, upitala sam.

Mek je složio grimasu. „Mama me je upregla da čistim sobe koje izdaje. Dolazi neka grupa iz Londona.“

Ket se ozarila. „Stvarno? Genijalno. Nisam znala da dolaze tako brzo. Ti Džej i njena porodica neće doći pre ponedeljka. Ne mogu da dočekam jer ćemo se i sa njima družiti.“

„O, da. Oni“, rekla sam. Ket nedeljama ne prestaje da priča o ovom novom društvu. Ne znam zašto je njima toliko oduševljena, s obzirom na to da je upoznala samo jednu osobu iz njihovog društva – devojkicu po imenu Ti Džej. Došla je na polugodištu ovamo iz Londona sa mamom i tatom, a Ket ju je upoznala na plaži, gde su malo popričale. Ispostavilo se da su se obe, i ne znajući da ona druga postoji, viđale sa Lijinim bratom Olijem. To se sirotom Oliju obilo o glavu, jer su se njih dve sprijateljile, a on je dobio korpu. Ipak, zaslužio je, a kladim se da se nije mnogo potresao jer verovatno,

imajući u vidu da je pravi slatkiš, stotine devojaka stoje u redu da bi bile sa njim.

Nakon toga je Ti Džejin tata kupio vikendicu Rouz Harbor blizu Kremila da bi mogli da dolaze ovamo na odmor pa se čini da će često dolaziti. Ket i Ti Džej razmenjuju imejlove i često se čuju telefonom. Nisam sigurna šta mislim o tome, pošto mi je Ket drugarica i ne želim da mi je neko ukrade. Imam ja i Liju, ali je ona ovih dana stalno sa Skvidžom. Čini mi se da se ona previše divi toj Ti Džej i kao da ne može da dočeka da upozna njene drugarice, Lusi, Izi i Nestu. One su godinu dana starije od nas i čini mi se da su baš otmene. Pošto su iz Londona, verovatno su u fazonu, ali i dalje mislim da se Ket ponaša kao zatreskana klinka. Ti Džej ima dugu, tamnu kosu, pa je Ket počela da pušta svoju inače kratku tamnu kosu da bi mogla da liči na Ti Džej. Lično smatram da bi svako trebalo da pronađe svoj stil.

„Stižu ujutro“, rekao je Mek. Porodica Laving. Gospodin i gospođa i dva dečaka i devojčica – Lusi. Jedan od dečaka stiže sa njima sutra, a drugi će doći kasnije.

„A Lusi je već zauzeta“, rekla je Ket. „Znam tačno šta ti je na umu, Mek.“

„O, znaš, zar ne? Šta mi je to na umu, gospođice Sveznalice?“

„Pomislio si: nova devojka. Juhu.“

Mek se nasmejao. „Provalila si me. Otkud to znaš?“

„Providan si.“

„Ne to. Otkud znaš da je *zauzeta*?“, upitao je Mek.

„O, Ti Džej mi je rekla. Lusi je u vezi sa Nestinim starijim bratom. I ozbiljno je. Rekla sam ti, Mek. Izi je slobodna.“

Mek je slegao ramenima. „Zaboravio sam. Znao sam da je neka od njih. Kako god. Važno je da je makar jedna od njih slobodna da Mekster može na njoj da isproba svoj šarm.“

Ket i ja smo zakolutale očima. Nije da Mek nije zgodan – jeste. I Skvidž je. Devojke ih gledaju gde god da se pojave. Skvidž je visok i tamnokos i ima lepo, otvoreno lice, a Mek je nešto niži, ima zlatnoplavu kosu i nežnije crte lica, ali nije Kazanova za kakvog voli da se izdaje. Suviše je on dobar za to, a ja to najbolje znam jer sam jedno kratko vreme bila njegova devojka. Rasकिनuli smo nakon Uskrsa ove godine jer smo oboje došli da zaključka da ne želimo više da se vezujemo u ovom trenutku. Otada Mek smatra sebe zavodnikom, ali ne bi on mogao da bude drugi Oli Aksford čak ni kada bi se potrudio.

Kada je autobus skrenuo, ugledala sam svoju stanicu.

„Vidimo se kasnije“, rekla sam dok sam ustajala da izađem.

* * *

Kada sam otvorila ulazna vrata, do mene je kroz kuću dopro divan miris vrućeg peciva.

„Stigla sam“, viknula sam.

„U kuhinji sam, vojvotkinjo“, doviknuo je tata. Kada sam bila mala, tata me je zvao princeza, ali je početkom ove godine, kada sam ušla u nacionalno takmičenje pevača koje se zove *Pop princeza*, odlučio da mi promeni nadimak. Kako sam osvojila treće mesto, šali se da sam vojvotkinja, pošto nisam uspela da osvojim titulu princeze.

Probila sam se do kuhinje gde me je dočekaao neočekivani prizor: tata u plavo-beloj kecelji na pruge u blistavo čistoj kuhinji.

„Šta se dešava?“, upitala sam dok sam posmatrala blistave površine i tatu. Čak mu je i kosa, koju ovih dana nosi puštenu (u pokušaju da izgleda kao rok zvezda, kao Zak Aksford) i koju često zaboravi da počeslja, bila uredna i sklonjena sa lica.

Tata se nasmešio. „Malo sam radio po kući. Želeo sam da iznenadim tvoju majku. I tebe.“

„Bogami“, rekla sam osvrćući se. Na stolu je stajala čak i vaza sa cvećem. Ružičaste ruže. I postavio je sto za večeru.

„Hej, znaš da večeras izlazim, zar ne?“

Tata je pokazao rernu. „Roštilj kod Skvidža povodom kraja školske godine. Da, setio sam se i zato sam,

ta-da“, teatralno je otvorio rernu, „ispekao pogačice koje ćeš da poneseš.“

„Ali tata... nikada nisam... Ti ne umeš da kuvaš.“

Tata je spustio tepsiju na šporet. Pogačice su izgledale savršeno. „Nema kod mene 'ne umem'. Nabavio sam recept, kupio sastojke. I bingo. Mislim da će biti dobre.“

Prišla sam mu i zagrlila ga. Zaista volim mog tatu. I vidim da se silno trudi da popravi stvari, i pored toga što mama to ne može.

„Sigurna sam da će biti savršene“, rekla sam. „Šta si pripremio mami za večeru?“

„Sve ono što voli. Fetučine. Rukolu iz bašte...“

Iznenada me je uhvatila panika. „O bože! Da joj nije rođendan? Ili vam je godišnjica?“

„Ha. Nisu nam potrebni rođendani i godišnjice da bismo imali povoda za slavlje u ovoj kući. Jok. Ne...“ Seo je. „Zapravo, imam vesti. Dobre vesti. Stvari će se ovde promeniti. I to nabolje, veruj šta ti kažem.“

„Hajde, reci mi.“

Tata se nasmešio kao drski klinac koji ima tajnu. „Ne mogu.“

„Zašto?“

„Želim da sačekam da tvoja mama dođe kući. Želim obema da vam kažem zajedno.“

Izgledao je tako srećno. Odavno ga nisam videla tako srećnog.

„Našao si posao“, rekla sam.

„Neeee. Nije to.“

Trebalo je da znam da nije to u pitanju. Odavno je prestao da traži pravi posao nakon što je konačno pronašao književnog agenta. Mesecima su ga odbijali pre nego što je jedan pristao da radi za njega. Prvi stepenik, rekao je tada. Nisam razumela značaj toga, ali mi je on objasnio da mnogi izdavači ponude i ne razmatraju ako ih ne iznese agent. Bio je oduševljen vestima, ali je prošla skoro čitava godina a da njegova agentica nije uspela da proda njegovu knjigu, premda ju je mnogo puta slala mnogim izdavačima. Sve više je bilo onih koji su ga odbili. Tada su svađe između njega mame i postale sve gore i češće. Uglavnom su se svađali oko novca. Želela je da on pronađe neki honorarni posao. On je želeo da sledi svoj san, ili bar da mu pruži priliku. Počeo je da radi na novoj ideji i bio je zaista uzbuđen zbog toga i poslao je sažetak i prva tri poglavlja agentu pre samo tri nedelje.

„U pitanju je tvoja nova knjiga“, rekla sam. „To je, zar ne? Agent je uspeo da proda tvoju knjigu.“

Tata više nije mogao da se obuzdava pa mu se licem raširio osmeh. „Dobro. Pogodila si. O, ma dođavola, reći ću ti. Tvoja majka će se vratiti tek za nekoliko sati. Da, agentkinja me je jutros zvala. Zapravo me je nazvala još prošle nedelje, ali nisam želeo ništa da kažem dok ne bude sigurno, jer ove stvari umeju da se uruše u poslednjem trenutku. Ali vesti su dobre. Ne samo